

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۲۹ می ۲۰۱۸

کابل شهر گدا ها!!

دوشنبه- ۰۷ جوزا ۱۳۹۷ - کابل: باز هم از فقر و گدائی. شما هم خواندید و شنیدید که دولت دست نشانده سرانجام بعد از تعلق زیاد، اعلام داشت که در افغانستان ۵۴ درصد مردم زیر خط فقر مطلق زندگانی می نمایند، یعنی به جای زندگی با مرگ و دست و پنجه نرم می کنند، در یکی دو روز گذشته به ارتباط فقر از این قلم هم خواندید که چگونه داکتری به گریه می افتد وقتی کودکی گرسنه به جای نان از وی می خواهد دوائی برایش بدهد تا دیگر گرسنه نشود. امروز وقتی بالای کاربومد و تلاش می ورزیدم تا خود از مرز ۵۴ در صد به پائین سقوط نکنم، دوستی به جان برابر با من تماس گرفت و خواست در ختم کار دیدنش بروم. هرچند انجام دستور برایم ساده نبود، چون آن دوست هیچ گاهی بی موجب کسی را اینجا و یا آنجا نمی خواهد، رفتن را لازمی دانسته دیدنش رفتم. بعد از چند دقیقه صحبت به خصوص در مورد اشکهای داکتر و اوضاع بد اقتصادی در افغانستان به خصوص کابل که وی آن را "شهر گدا ها!!" نامید،

برایم عکسی را که خودش در موبایل خود گرفته بود نشان داده، از من خواست تا آن را بر ای خودم و جهت نوشتن تبصره انتقال دهم.

عکس را شما هم مقابل چشمان تان دارید. از آنجایی که در گذشته ها وقتی از فقر و کمبود و نبود غذای کافی و در نتیجه پوست به استخوان چسپیدن افراد صحبت به عمل می آمد، عکسهای اوارگان و قحطی زدگان "بیافرا" جلو چشم انسان تصور می شد، در اینجا باید بنویسم که این عکس مربوط بیافرا نیست، در افغانستان در نفس شهر کابل گرفته شده است. مادری را نشان می دهد که کودک گرسنه و بیمارش را در کنارش دارد، خودش در گرمی ماه جوزا در زیر چادری بخوانید پرده اسارت قرون مذهب، مجبور به تحمل گرمی است مگر می کوشد آنچه را به مثابه یک مادر برای طفلش انجام داده می تواند، انجام دهد. یعنی با پنکه مگسها را نگذارد تا کودک بیمار را بیشتر از مناسبات اجتماعی اقتصادی حاکم جامعه اذیت نماید.

در این هیچ جای شک نیست که جنگ بدبختی، ویرانی و خون و خاکستر به ارمغان می آورد، مگر این هم درست نیست که ما سایر عوامل را نادیده گرفته، همه مصایب و بدبختی ها را به گردن جنگ ببندازیم. اگر نا آرامی مطرح شد بگوئیم جنگ است، اگر فساد مطرح شد، بگوئیم جنگ است، اگر فقر مطرح شد بگوئیم جنگ است و ... به نظر من چنین طرز دیدی از پایه و اساس نه تنها غلط است بلکه می تواند خود عاملی باشد و گردد تا وضعیت ناهنجار کنونی ادامه یابد.

آخر اگر جنگ بانی و باعث تمام این مصایب است، چرا در کنار این ۵۴ درصد، تعداد "مولتی میلیونر" در افغانستان زیاد شده است؟ چرا مقابل خانه های ویران، قصر ها و بلند منزل های ماورای لوکس ساخته شده است؟ چرا در همین شهر کابل به گفته مردم ما "قند تفاله" می کنند.

هموطنان عزیز!

برای همه چیز جنگ را مسؤل معرفی داشتن، کتمان مناسبات اقتصادی-اجتماعی حاکم، حالت مستعمراتی کنونی کشور ما و در کلیت آن مالکیت خصوصی، کارمزدی و تقسیم ناعادلانه ثروت در کشور می باشد. این مالکیت خصوصی و کارمزدی و تقسیم ناعادلانه ثروت است که از یک سو جنگ را به وجود آورده کشور را وارد بحرانهای متواتر ساخته و می سازد و از جانب دیگر آباد ترین شهر افغانستان یعنی کابل را به شهر گدا ها با بیش از ۱۰۰ هزار گدا مبدل ساخته است. هرچند دیدن و اندیشیدن به چنین وضعیتی ذهن انسان را خرد و خمیر می سازد، مگر یک نکته مثبت را نیز حمل می نماید، نکته مثبت نزدیک شدن زمان خیزش گرسنگان علیه جباران و دزدان ثروت و دارائی مردم، علیه زورمندان نوکر استعمار و خادم ارتجاع! در آنروز:

دیده شود چه می شود!!!